

„SARAH PINBOROUGH – ERŐ ÉS KECSCESSÉG.
EGY IRODALMI KAMÉLEON!”

— NEIL GAIMAN

NE HIGGY

A

SZEMÉNEK!

SZÁZAD
KIADÓ

SARAH PINBOROUGH

S A R A H P I N B O R O U G H

NE HIGGY
A
SZEMÉNEK!

S Z Á Z A D
K I A D Ó

Budapest, 2017

ELSŐ RÉSZ

1

AKKOR

Óránként egyszer megcsípni magam, és azt mondani, ÉBREN VAGYOK.

A kezemre nézni. Az ujjaimat számolni.

Faliórára (vagy karórára) nézni, másfelé nézni, aztán vissza.

Megmaradni nyugodtnak és fókuszáltnak.

Egy ajtóra gondolni.

2

KÉSŐBB

Majdnem világosodott, amikor végül elkészült. Ecsetvonáshoz hasonlatos, szürkellő sávot pillantott meg az égbolt vásznán. A farmernadrágján száraz levelek és sárccsimbókok fityegtek, vézna teste sajgott, ahogy a verejtéke lehűlt a nyirkos, csípős levegőben. Olyan dolog történt, amit nem lehetett meg nem törtéنتté tenni. Egy rettetes, szükségszerű cselekedet. Vég és kezdet immár mindörökre összekuszálódott. Arra számított, hogy a világ színei megváltoznak, és tükrözni fogják ezt, ám a föld és az ég ugyanolyan tompa árnya-

latú maradt, és a fák sem rezdültek haragjukban. Nem susogott zokogva a szél. Nem vijjogott sziréna a távolban. Az erdő csupán erdő volt, a föld pedig föld. Hosszan kifújta a levegőt, és ez meglepően jó érzés volt. Tiszta. Új hajnal virrad. Új nap.

Némán lépdelt a távolban lévő ház maradványai felé. Nem nézett hátra.

3

MOST

ADELE

Föld van a körmeim alatt még akkor is, amikor David végül hazaérkezik. Érzem, hogy csípi az eleven bőrömet. Összerándul a gyomrom, s újabb ideges rángások indulnak ki belőle, amikor csapódik a bejárati ajtó, és egy pillanatig csak nézünk egymásra az új, viktoriánus házunk hosszú folyosójának két végéről, a közöttünk húzó-dó, tökéletesre polírozott parketta felett, aztán David megfordul, és enyhén imbolyogva a nappali felé indul. Veszek egy mély lélegzetet, és utána megyek, összerendezve minden egyes kemény koppanástól, amikor a sarkam a padlóhoz ér. *Nem szabad félnem. Rendbe kell hoznom ezt. Rendbe kell hoznunk.*

– Csináltam vacsorát – mondom, s közben igyekszem úgy tenni, mintha nem is várnék választ. – Csak Sztroganov. Holnap is jó lesz, ha ettél már.

David elfordul, a könyvespolcokra bámul, amelyeket a szállítók megtöltöttek a dobozok tartalmával. Próbálok nem gondolni arra, milyen régen ment el. Feltakarítottam az összetört üveget, összesöpörögtem, felsikáltam a padlót, és a kertben tettem-vettem. Eltüntettem a korábbi dühöngés nyomait. Minden pohár bor után, amit David távollétében ittam, kiöblítettem a számat, hogy ne érezze raj-

tam. Nem szereti, ha iszom. Legfeljebb egy-két pohár, társaságban. Egyedül soha. De ma este képtelen voltam megállni.

Ha a földet nem szedtem is ki teljesen a körmöm alól, lezuhanyoztam, kobaltkék ruhát és hozzá illő magas sarkú cipőt vettem fel, és kisminkeltem magam. Könnyeknek és veszekedésnek semmi nyoma. Ez a mi új kezdetünk. Az új kiindulópontunk. Annak kell lennie.

– Nem vagyok éhes. – David szembefordul velem, csendes irtózatot látok a szemében, és elfojtom a hirtelen késztetést, hogy elsírjam magam. Azt hiszem, ez az üresség rosszabb, mintha haragudna. Csakugyan szétmállóban van minden, aminek a felépítéséért oly keményen dolgoztam. Nem érdekel, hogy David megint részeg. Mindössze annyit akarok, hogy szeressen, úgy, mint annak idején. Még csak észre sem veszi, mit küszködtem azóta, hogy elviharzott. Hogy mennyit szorgoskodtam, milyen jól nézek ki, és mennyire próbálkoztam.

– Lefekszem – jelenti ki. Nem néz a szemembe, és tudom, hogy a vendégszobára gondol. Két nap telt el az újrakezdésünk óta, és nem hajlandó velem aludni. Érzem, hogy megint szélesednek közöttünk a repedések. Hamarosan nem leszünk képesek elérni egymást felettük. David óvatosan ellép mellettem, én pedig szeretném megérinteni a karját, de túlságosan félek, vajon hogyan fog reagálni. *Biztos undorodik tőlem. Vagy talán az ön maga iránt érzett utálata sugárzik át rám.*

– Szeretlek – mondom halkán. Gyűlölöm magam ezért, ő pedig nem válaszol, csak dülöngélve felkapaszkodik a lépcsőn, mintha ott sem lennék. Hallom halkuló lépteit, és aztán egy ajtó csukódását.

Miután egy pillanatig arra a helyre meredek, ahol az előbb még David állt, és hallgatom, ahogy az összetoldozott szívem meghasad, visszamegyek a konyhába, és lekapcsolom a sütőt. Nem tartogatom holnapra az ételt. Megkeseredne a ma emlékéitől. A vacsorának befellegzett. Nekünk befellegzett. Eltűnődöm olykor, vajon nem akar-e David megölni, és pontot tenni ennek az egésznek a végére.

Hogy megszabaduljon a nyaka körül csüngő albatrosztól.¹ A lelkem mélyén talán én is meg akarom ölni őt.

Kísértést érzek, hogy igyak még egy pohárral a tilalmas borból, de ellenállok neki. Máris eléggé sírós a hangulatom, képtelen lennék még egy veszekedést elviselni. Reggelre talán megint rendbe jönnek köztünk a dolgok. Kicserélem majd az üveget, és David sosem fogja megtudni, hogy egyáltalán ittam.

Kibámulok a kertbe, aztán végül lekapcsolom a kinti világítást, és szemügyre veszem a tükörképemet az ablaküvegben. Szép nő vagyok. Törődöm magammal. Miért nem tud mégsem szeretni? Miért nem lehetett olyan az életünk, amilyent reméltem, amilyent akartam, miután mindent megtettem Davidért? Rengeteg pénzünk van. Ő olyan karriert futott be, amilyenről álmodott. Én mindig is próbáltam tökéletes feleség lenni, és megadni neki a tökéletes életet. Miért nem képes elengedni a múltat?

Engedélyezek magamnak még néhány perc önsajnálatot, miközben letörlöm és kifényesítem a kerámia főzőlapokat, aztán sóhajtok egy nagyot, és összeszedem magam. Aludnom kell. Aludnom, rendesen. Beveszek majd egy tablettát, és kiütöm magam. Holnap más lesz. Másnak kell lennie. Megbocsátok majd Davidnek. Mindig meg szoktam.

Imádom a férjemet. Attól a pillanattól imádom, hogy először megláttam, és sosem fogok kiszerezni belőle. Nem fogom feladni. Nem vagyok rá képes.

¹ Utalás S. T. Coleridge *Ének a vén tengerésze*ről című költeményére. („Instead of the cross, the Albatross about my neck was hung.” Szabó Lőrinc fordításában: „Nyakam körül az Albatrosz csüngött a kereszt helyén.” – *A ford.*)

LOUISE

– „Nem kell tudnunk egymás nevét, oké? Sem a foglalkozását. Semmi buta duma az életünkről. Beszéljünk igazi dolgokról!”

– Tényleg ezt mondtad?

– Igen. Na jó, nem – felelem. – Ő mondta.

Ég az arcom. Tegnap délután négy harminckor, miközben az első tilalmas, délutáni Negronit ittam, még romantikusan hangzott ez a pár mondat, most mégis olyan, mintha valami olcsó tragiromkomból idéztem volna őket. Besétál egy bárba egy harmincnégy éves nő, és kedves dumával leveszi a lábáról álmai férfi, akiről kiderül, hogy az új főnöke. *Ó, istenem, legszívesebben meghalnék, ez annyira borzasztó. Nagyon gáz.*

– Persze hogy ő mondta. – Sophie elneveti magát, aztán azonnal próbálja is visszanyerni a komolyságát. – „Semmi buta duma az életünkről.” Mint például... nem is tudom, arról az apróságról, hogy nős vagyok. – Sophie az arcomat nézi. – Sajnálom. Tudom, hogy ez igazából nem vicces, de azért mégis az valahol. És oké, hogy kijöttél a gyakorlatból ezzel az egész pasizós dologgal kapcsolatban, de hát hogyhogy nem találtad ki ebből, hogy nős? Most meg kiderül, hogy ő az új főnököd... Egyszerűen rohadt nagy balszerencséd volt.

– Tényleg nem vicces – mondom, jóllehet mosolygok. – A nős férfiak egyébként is a te erősséged, nem az enyém.

– Igaz. – Tudtam, hogy Sophie jobb kedvre derít majd. Sokat viccelődünk együtt. Nevetünk. Sophie színésznő – igaz, soha nem beszélünk arról, hogy mindössze két munkája volt az évek alatt, akkor is hullát alakított –, és a viszonyai ellenére holtomiglan-holtodiglan szóló házasságban él egy zenei producerrel. A szülés utáni tornán ismerkedtünk meg, és bár az életünk nagyon más, kötődünk egymáshoz. Eltelt azóta hét év, és még mindig borozgatunk néha.

– De most már olyan vagy, mint én – jelenti ki Sophie vidám

kacsintással. – Nőcs férfival fekszel le. Márisc kevésbé érzem rossznak magam.

– Nem feküdtem le vele. És nem tudtam, hogy nőcs. – A második mondat nem volt teljesen igaz. Az este végére nagyon is tisztán látam. Ahogy a teste az enyémnek feszült, miközben csókolóztunk, és a fejünk zsongott a gintől. A hirtelen eltávolodást. A büntudatot a szemében. A bocsánatkérést: „*Nem tehetem.*” Ott volt az összes beszédes jel.

– Oké, Hófehérke. Csak izgi, hogy majdnem meg lettél döntve. Mennyi ideje nem voltál senkivel?

– Hadd ne gondolkozzak most ezen! A jelenlegi kínomon nem fog segíteni, ha még depressziósabb leszek – felelem, és megint belakortyolok a boromba. Szükségem van még egy cigarettára. Adamet ágyba dugtam már, mélyen alszik, és meg se mozdul majd reggelig, amikor iskolába kell mennie. Lazíthatok. Hála az égnek, ő nem szokott sem rosszat álmodni, sem alvajárni. – És egyébként ez az egész Michaela hibája – folytatom. – Ha még azelőtt szólt volna, hogy nem jön, mielőtt odaérek, erre az egészre nem került volna sor.

Azért van igazság abban, amit Sophie mond. Hosszú idő telt el azóta, hogy egyáltalán flörtöltem pasival, berúgásról és csókolózásról nem is beszélve. Az ő élete más. Őt mindig új és érdekes emberek veszik körül... Szabadabb, kreatív népek, akik éjszakába nyúlóan isznak, és úgy élnek, mint a tinédzserek. Egy egyedülálló londoni anyának, aki egy pszichiáter részmunkaidős titkárnőjeként teremti elő a megélhetésre valót, nem igazán van arra lehetősége, hogy sutba dobja az óvatosságot, és minden este szórakozni járjon, abban a reményben, hátha megismerkedik valakivel... Nemhogy „Mr. Igazival”. A Tinder, a Match meg a többi efféle oldal pedig nem az én világom. Hozzászórtam ahhoz, hogy egyedül vagyok. Ahhoz, hogy ezt az egészet egy kis időre felfüggesztem. *Egy kis időre...* Most kapok észbe, hogy ez az életvitel kezd nálam tartós jelleget ölteni.

– Ez majd felvidít. – Sophie előhúsz egy spanglit a piros kordbársony dzsekije felső zsebéből. – Bízál bennem, minden vicce-

sebbnek fog tűnni, miután jól beálltunk. – Látja az arcomon és a mosolyomon a vonakodást. – Ugyan már, Lou! Ez különleges alkalom. Felülmúltad önmagad. – Smároltál az új főnököddel, aki házasember. Ez zseniális! Kerítenem kellene valakit, aki megírja a filmet. Én alakíthatnálak téged.

– Jó – egyezem bele. – Szükségem lesz a pénzre, amikor majd kirúgnak. – Nem tudok ellenszegülni Sophie-nak, és nem is akarok, így hát hamarosan az apró lakásom erkélyén ülünk, a lábunknál borral, rágszával és cigarettával, és kacarászva adogatjuk egymásnak a füvet.

Sophie-tól eltérően, aki félig-meddig megmaradt tinédzsernek, a betépés nálam semmiképpen sem mindennapos szokás – amikor egyedül van az ember, akkor nincs erre ideje, sem pénze –, de hát nevetni mindig jobb, mint sírni, úgyhogy szippantok egy jókora slukkot az édeskés, tilalmas füstből.

– Ilyen csakis veled történhet – mondja Sophie. – Szóval, elbújtál?

Bólintok, mosolyogva az emlék mókás voltán, ahogy megpróbálok valaki más nézőpontjából elképzeln.

– Nem tudtam mást kitalálni. Bevettem magam a vécébe, és ott maradtam. Mire kijöttem, elment. Csak holnap kezd. Dr. Sykes szépen körbevezette.

– A feleségével.

– Aha, a feleségével. – Eszembe jutott, milyen jól néztek ki együtt abban a rövid, borzasztó pillanatban, amikor ráébredtem a valóságra. Szép pár.

– Meddig maradtál a vécében?

– Húsz percig.

– Ó, Lou!

Csend támad, aztán mindketten felvihogunk, zsong a fejünk a fűtől és a bortól, és egy ideig nem tudjuk abbahagyni.

– Bárcsak láthattam volna az arcod! – mondja Sophie.

– Hát, én nem vágyom különösebben arra, hogy lássam az ő arcát, amikor meglátja az én arcomat.

Sophie vállat von.

– Ő a nő ember. Neki kínos. Nem lehet egy rossz szava sem.

Sophie feloldoz engem a bűnöm alól, de én továbbra sem tudok szabadulni a vétkemtől, sem a döbbenettől. Gyomorszájütéshez hasonló érzés volt, amikor megpillantottam a nőt az oldalán, mielőtt hanyatt-homlok elrejtőztem a vécében. *A szépséges felesége. Elegáns. Sötét hajú, olajbarna bőrű, olyan Angelina Jolie-s. Körülötte az a titokzatosság... És különlegesen vékony. Pont az ellentétem.* Beleégett az agyamba a képe. Nem tudom róla elképzelni, hogy valaha is pánikba esne, és elbújna a vécébe bárki elől is. Olyan módon fáj ez, ahogy nem lenne szabad, egy átpiált délutánt követően nem, és nem csak azért nem, mert az önbizalmam romokban hever.

A helyzet az, hogy ez a férfi tetszett nekem – tényleg tetszett. Ezt nem tudom elmondani Sophie-nak. Hogy hosszú ideje nem társalogtam úgy senkivel. És hogy mennyire boldog voltam attól, hogy flörtölök valakivel, aki viszonzza, és mennyire elfelejtettem, micsoda hatalmas izgalommal jár valami potenciálisan új. Az életem főszabálya: egymásba folyó cselekvések ismétlődése. Felkeltem Adamet, és elviszem az iskolába. Amikor dolgozom, és korán akarok kezdeni, akkor tanítás előtti foglalkozásra megy. Amikor nem dolgozom, néhanap eltöltök egy-egy órát azzal, hogy adományboltokban turkálom mások levetett márkás cuccai között, amelyek illenek a klinika finoman drága imázsához. Aztán csak főzés van, takarítás, bevásárlás, amíg Adam haza nem jön, utána meg házi feladat, tea, fürdés, mesélés, lefekvés neki, nekem meg bor és rossz alvás. Amikor hétvégén az apjához megy, nemigen van erőm bármi egyébhez azonkívül, hogy fekszem, és gagyi tévéműsorokat bámulok. A sejtéstől, hogy ugyanilyen lesz az életem, amíg Adam legalább tizenöt éves nem lesz, csendes borzadály tölt el, ezért nem gondolok rá. De attól, hogy találkoztam „a-férfival-a-bárból”, eszembe jutott, mennyire jó érezni valamit. Nőként. Éreztem tőle, hogy élek. Még az is felötlött bennem, hogy visszamegyek a bárba, hátha felbukkan, és engem keres. De persze az élet nem egy romkom. És ő nő. Én pedig idióta voltam. Nincs bennem keserűség, csupán szomorúságot

érzek. Ezt nem mondhatom el Sophie-nak, mert akkor sajnálna, azt pedig nem akarom. Könnyebb nevetni az egészen. És nem arról van szó, hogy én minden este otthon búslakodom a szingliségem miatt, mintha soha, senki nem élhetne teljes életet férfi nélkül. Összeségében nagyon is boldog vagyok. Felnőtt vagyok. Lehetne sokkal rosszabb is. Ez csupán egy botlás volt. Túl kell tennem magam rajta.

Lehajolok egy marék chipsért, és Sophie is így tesz.

– Az a jó, ha van mit fogni a nőn – mondjuk egyszerre, miközben a szánkba tömjük a rágcását, és majdnem megfulladunk a nevetéstől. Arra gondolok, ahogy elbújtam a vécébe, tele félelemmel és hitetlenkedéssel. Vicces. Tényleg vicces. Lehet, hogy holnap reggel kevésbé lesz az, amikor majd szembe kell néznem a következményekkel, de egyelőre tudok nevetni rajta. *Ha az ember nem tud nevetni a saját bénázásain, akkor min tud?*

– Miért csinálod ezt? – kérdezem később, amikor már kiürült a borosüveg, és az este kezd a végéhez közeledni. – Miért vannak viszonyaid? Nem vagy boldog Jayjel?

– Dehogynem – mondja Sophie. – Szeretem. Nem arról van szó, hogy folyton megcsalom.

Ez valószínűleg igaz. Sophie színésznő; időnként kiszínezi a történeteket a hatás kedvéért.

– De miért csalod meg egyáltalán? – Erről furcsamód soha nem beszélgettünk. Sophie tudja, hogy kényelmetlenül érzem magam miatta, nem azért, mert csinálja – ez az ő dolga –, hanem azért, mert ismerem és kedvelem Jayt. Sophie jól járt vele. Nélküle szarban lenne. Mondhatni.

– Erősebb a szexuális késztetésem, mint az övé – feleli végül Sophie. – És a házasság egyébként sem a szexről szól. Hanem arról, hogy a legjobb barátoddal vagy. Jay a legjobb barátom. De tizenöt éve vagyunk együtt... A vágy nem tart ki ennyi ideig. Mármint... szoktuk csinálni még mindig, időnként, csak nem olyan, mint volt. Ha az embernek gyereke születik, az megváltoztatja a dolgokat. Ha hosszú éveken át úgy vagytok együtt, hogy inkább szülőként, mint

szeretőként tekintetek egymásra, akkor nehéz megint azt a szenvedélyt érezni.

Visszagondolok a saját, rövid életű házasságomra. Köztünk nem halt meg a vágy. Ám ez nem akadályozta meg Iant abban, hogy négy év után, amikor a fiunk alig két éves volt, lelépjen valaki mással. Lehetséges, hogy Sophie-nak igaza van. Azt hiszem, én soha nem tekintettem Ianre úgy, mint a legjobb barátomra.

– Egy kicsit szomorúnak találok ezt – mondom. És ez így igaz.

– Azért, mert hiszel az igaz szerelemben és utána az örök boldogságban, ahogy a mesékben le van írva. Az élet nem ilyen.

– Szerinted ő megcsalt téged valaha? – kérdezem.

– Az biztos, hogy voltak flörtjei – feleli Sophie. – Például egy énekesnővel, akivel régebben együtt dolgozott. Azt hiszem, egy ideig talán volt köztük valami. De bármi volt is, nem hatott ki ránk. Tényleg nem.

Úgy mondja ezt, hogy teljesen elfogadhatónak tűnik. Nem tudok másra gondolni, csak arra, mennyire fájt, amikor Ian elárult – azzal, hogy lelépett. Hogy miképpen hatott az, amit ő tett, arra, ahog önmagamat láttam. Hogy mennyire értéktelennek éreztem magam akkoriban, az elején. Mennyire rondának. A röpke románc, amiért elhagyott, nem tartott sokáig, de én ettől nem éreztem jobban magam.

– Nem hiszem, hogy valaha is meg fogom ezt érteni – mondom.

– Mindenkinek vannak titkai, Lou – feleli Sophie. – És mindenkit békén kell hagyni a titkaival. Soha nem tudhatsz mindent egy emberről. Beleőrülnél, ha megpróbálnád.

Miután Sophie távozik, és elkezdem összetakarítani az esténk maradványait, azon tűnődöm, nem lehetséges-e vajon, hogy Jay volt az, aki először félrelépett. Talán ez a titok lappang Sophie szállodai próbálkozásai mögött. Lehet, hogy azért csinálja az egészet, hogy jobban érezze magát, vagy, hogy szép csendben revansot vegyen. Ki tudja? Valószínűleg túlgondolom. A túlgondolás nagyon megy

nekem. *Ki-ki a saját háza előtt söpörjön*, emlékeztetem önmagam. Sophie boldognak tűnik, és ez nekem elég.

Még csak fél tizenegy van, de elfáradtam, és egy percre bekukkantok Adamhez megnyugvást, vigaszt meríteni a látványból, ahogy békésen alszik az oldalára fordulva, kicsire összegömbölyödve a Star Wars-os takarója alatt, a Paddington maciját ölelve, és aztán becsukom az ajtót, hadd aludjon.

Sötét van, amikor felébredek a fürdőszobában, a tükör előtt, és mielőtt igazából felfognám, hol vagyok, megérezem az éles lükte-tést a sípcsontomban, ahol nekiütöktem a sarokban lévő apró szennykosárnak. Kalapál a szívem, és verejtékcseppek ütköznek ki a hajam tövénél. Ahogy tisztába jövök a valósággal, ami körülvesz, szétporlad a rémálom rettenete, és csak töredékek maradnak a fejemben. De azért tudom, hogy mi volt az. *Mindig ugyanaz az álom.*

Egy hatalmas épület, olyan, mint egy régi kórház vagy árvaház. Elhagyatott. Adam valahol odabent van, bezárva, én pedig tudom, egyszerűen tudom, hogy ha nem tudok bejutni hozzá, akkor meg fog halni. Engem hív kiáltozva, fél. Valami rossz fog történni vele. Végigfutok a folyosókon, hogy megtaláljam, a falakról, a mennyezetről indaszerűen nyúlnak az árnyékok, mintha valami rettenetes gonosznak lennének a részei, ami az épületben lakozik, és körém fonódnak, csapdába ejtenek. Nem hallok mást, csak Adam kiabálását, s ahogy próbálok menekülni a sötétből, ragadós kötelek igyekeznek távol tartani tőle, megfojtani, és behúzni engem a végtelen sötétségbe. Szörnyű álom ez. Úgy csimpaszkodik belém, ahogyan magában a rémálomban az árnyékok. A részletek talán változnak egy keveset éjszakáról éjszakára, a történet azonban mindig ugyanaz. Soha nem leszek képes hozzászokni.

Az éjszakai rettenet nem akkor kezdődött, amikor Adam született – mindig is voltak rossz álmaim, de Adam előtt a saját túlélésért küzdöttem. Visszatekintve az jobb volt, még ha ezt akkor nem is tudtam. Ezek az életem istenverései. Miattuk nincs esélyem,

hogy rendesen kialudjam magam éjszaka, miközben az is eléggé kifáraszt, hogy egyedülálló anya vagyok.

Ezúttal többet mászkáltam álmomban, mint amennyit egy ideje szoktam. Amikor zavarodottan felébredek, általában az ágyam mellett állok, vagy Adamé mellett, és gyakorta egy értelmetlen, rémült mondat közepén tartok. Annyiszor előfordul ez, hogy Adam már nem is zavartatja magát miatta, ha felébred. De hát ő az apja gyakorlatiasságát örökölte. A humorérzéke viszont szerencsére olyan, mint az enyém.

Felkapcsolom a villanyt, belenézek a tükörbe, és felnyögök. Sötét karikák éktelenkednek a szemem alatti bőrön, és tudom, hogy az alapozó nem fogja eltakarni őket. Fényes nappal nem. *Jaj de jó.* Eszembe ötlök, hogy nem számít, mit gondol rólam „a-férfi-a-bárból”, más néven „ó-a-francba-ő-az-új-nős-főnököm”. Remélhetőleg kellőképpen kényelmetlenül érzi majd magát ahhoz, hogy egész nap ne figyeljen rám. Azért még mindig összeszorul a gyomrom, és lüktet a fejem a túl sok bortól meg cigarettától. *Hajrá, csajszi,* mondom magamnak. *Egy-két nap, és el lesz felejtve az egész. Csak menj be, és tedd a dolgod!*

Csupán hajnali négy óra van. Iszom egy kis vizet, aztán lekapcsolom a villanyt, és visszamászom az ágyba, remélve, hogy tudok még szundítani legalább egy kicsit, mielőtt hatkor megszólal az ébresztőóra. Nem vagyok hajlandó arra gondolni, milyen volt érezni a száját a számon, és mennyire jó volt, ha csak rövid időre is, az a perzselő vágyakozás. Érezni az érintkezést valakivel. A falat bámulom, és felmerül bennem, hogy tán bárányokat kéne számolnom, aztán rájövök, hogy idegesség ide vagy oda, izgatott is vagyok a viszontlátás lehetőségétől. Összeszorítom a fogam, és szidom magam, amiért ilyen hülyeségen jár az eszem. *Én nem vagyok olyan nő.*